Şi deopotrivă dovadă stă şi faptul că, o dată pragul trecut şi preaplinul amarului revărsat peste zăgazuri, apele îşi revin în matcă, se limpezesc şi omul îşi regăseşte faţa proiectată pe cer în oglinda nemişcată a lacului de la munte.

Ce piatră ar putea să-i tulbure faţa prea mult timp? Şi ce încruntare ar putea rezista la noi unei dimineţi de vară ori unui cer înstelat?

Si dacă amarul, cu asta, nu se risipeşte cu totul, ci omul îl poartă totdeauna în sân, e pentru că el este metafiziceşte legat de neîmplinirea însăşi a lumii de care am vorbit la început. Dar una este luciditatea acestei „aşteptări" de împlinire a „dorului" de întreg, în care sunt toate lucrurile şi care constituie fondul sentimentului metafizic al românului şi justificarea făptuirii lui rituale; şi alta este „amarul care nu mai poate fi răbdat", care-l împinge la „deşteptare".

Numai cineva pentru care nefiinţa a dobândit un sens absolut; cineva care a pierdut sentimentul existenţei întregului şi s-a chircit asupra fiinţei sale singuratice, străduindu-se s-o sustragă ameninţării înfrigurate a nefiinţei; cineva care a deznădăjduit, care a căzut cu capul în jos din planul în care, pentru român,